

ΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ «ΟΙΚΑΔΕ» (του Δημοσθένη Κυριαζή)

- ❑ «Οίκαδε» ήταν το σύνθημα του κόμματος των βασιλοφρόνων, κόμμα Ηνωμένης Αντιπολίτευσης, που νίκησε στις εκλογές της 1^{ης} Νοεμβρίου 1920. Να θυμίσουμε ότι στις εκλογές αυτές νικήθηκε το κόμμα των Φιλελευθέρων και ο πρόεδρος του κόμματος Ελευθέριος Βενιζέλος δεν εκλέχτηκε βουλευτής.

Η ιστορία του Οίκαδε

Οι βαλκανικοί πόλεμοι του 1912- 1913 διπλασίασαν περίπου την γεωγραφική έκταση και τον πληθυσμό της Ελλάδας και αναβάθμισαν την οργάνωση και το φρόνημα των Ελλήνων, που είχαν σοβαρά πληγεί από τον Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897. Το 12-13 αποτελεί φωτεινό παράδειγμα για το τι μπορούν να πετύχουν οι Έλληνες όταν έχουν κοινούς στόχους· όταν είναι ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ.

Τα χρόνια που ακολούθησαν 1914-1917 αποτελούν τις μαύρες σελίδες της Ελληνικής Ιστορίας που έχουν τον τίτλο: Εθνικός Διχασμός. Αιτία του εθνικού διχασμού είναι η διαφορετική εκτίμηση για το με ποιους συνέφερε να συμπορευτεί η Ελλάδα κατά τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο (1914-1918)· με την Αντάντ (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία και άλλες) όπως υποστήριζε ο Βενιζέλος ή με τις Κεντρικές Δυνάμεις (Γερμανία, Αυστρία και άλλες) όπως υποστήριζε ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος. Είναι γεγονός ότι στην αρχή του πολέμου και οι δυο υποστήριξαν την ουδετερότητα της Χώρας, σύντομα όμως έγινε κατανοητό ότι η ουδετερότητα δεν μπορούσε να διατηρηθεί. Έτσι, έπρεπε η Ελλάδα να προβλέψει και να αποφασίσει κατεπειγόντως, με ποιους συμμάχους θα υπηρετούντο καλλίτερα τα συμφέροντα των Ελλήνων. Πρόβλεψη όμως με βεβαιότητα (με 100% πιθανότητα) δεν υπάρχει. Υπάρχει πρόβλεψη που έχει τη μεγαλύτερη πιθανότητα από τις άλλες προβλέψεις. Όπως αποδείχτηκε από την εξέλιξη του πολέμου, τέτοια πρόβλεψη ήταν η του Βενιζέλου.

Όπως συμβαίνει σε κάθε πόλεμο, έτσι και στον Α Παγκόσμιο Πόλεμο, άλλοτε νικούσε η Ανταντ και άλλοτε οι αντίπαλοι της, τόσο στις μάχες στο δυτικό, όσο και ανατολικό (βαλκανικό) μέτωπο. Το 2016 η ουδέτερη Ελλάδα υποχρεώθηκε από τις Κεντρικές Δυνάμεις (Γερμανία- Βουλγαρία), να παραδώσει σ' αυτούς, χωρίς πόλεμο, την Καβάλα, τα οχυρά Ρουπελ και τα όπλα του Δ Σώματος Στρατού, που είχε έδρα την Καβάλα. Το Δ Σώμα Στρατού της ουδέτερης Ελλάδας μεταφέρθηκε σύσσωμο στο Κλαιρλιτς της Γερμανίας για να ...φιλοξενηθεί (!!). Τα κράτη της Ανταντ, ούτε ενοχλήθηκαν ούτε αντέδρασαν παρ' ότι η Ελλάδα ανεπισήμως είχε διευκολύνει την Ανταντ.

Τα γεγονότα της Καβάλας και του Ρούπελ καθώς η πρόθεση των Γάλλων (της Αντάντ) να εκχωρήσουν τη Θεσσαλονίκη στους Σέρβους (πρώτο βήμα η προωθούμενη αντικατάσταση του Έλληνα Νομάρχη Θεσσαλονίκης με Σέρβο), οδήγησαν αυτούς που πολέμησαν για να ελευθερωθεί η Μακεδονία να αντιδράσουν δυναμικά στις επιλογές της κυβέρνησης των Αθηνών· να δημιουργήσουν το *Κίνημα της Εθνικής Άμυνας* και το 1917 την *Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης*. Στη συνέχεια, η κυβέρνηση «της Εθνικής Αμύνης», ενισχύθηκε με την προσχώρηση και μετάβαση στη Θεσσαλονίκη του Βενιζέλου, πολλών στρατιωτικών και ιδίως πολλών πολεμιστών του 12-13.

Η Χώρα διχάστηκε. Η καταστροφή της Ελλάδας και όλων αυτών που κερδίσαμε το 12-13 είχε αρχίσει.

Τον Ιούνιο του 1917 ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος ενώπιον του κινδύνου αιματοχυσίας, αλλά και της πίεσεως που άσκησαν οι κυβερνήσεις της Ανταντ, παρατήθηκε αφήνοντας στη θέση του τον δευτερότοκο γιό του Αλέξανδρο, ο οποίος έχαιρε της εμπιστοσύνης της Ανταντ. Τον ίδιο μήνα ο Βενιζέλος έρχεται από τη Θεσσαλονίκη στην Αθήνα, ανακαλεί το διάταγμα διάλυσης της Βουλής του 1915 και σχηματίζει Κυβέρνηση με την επαναφορά σε ισχύ της Βουλής του 1915. Αυτή η βουλή ονομάσθηκε ειρωνικά «*Βουλή των Λαζάρων*». Στις 15 Ιουνίου 1917 η Ελλάδα μπαίνει στον πόλεμο ως σύμμαχος της Αντάντ και επισημοποιεί την κήρυξη πόλεμου που είχε κάνει η επαναστατική και προσωρινή

κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης.

Μετά από 17 περίπου μήνες, Νοέμβριος 1918, τελειώνει ο Α παγκόσμιος Πόλεμος με νίκη της Ανταντ, των ΗΠΑ και των άλλων Χωρών που είχαν μπει στον πόλεμο. Μεταξύ των νικητών, πρόλαβε στο τσακ να είναι και η Ελλάδα και να δικαιούται τα «λάφυρα του νικητή». Αυτό έγινε με τη [Συνθήκη των Σεβρών](#) του 1920. Με τη συνθήκη αυτή η Ελλάδα, έπαιρνε τη Δυτική και Ανατολική Θράκη, τα νησιά Ίμβρο και Τένεδο, επικύρωνε την κυριαρχία της στα άλλα νησιά του Αιγαίου που κατείχε από το 1913 και αναλάμβανε το ρόλο τοποτηρητή στη Σμύρνη και σε μια σχετικά μικρή περιοχή της Ιωνίας.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν θυμίζουν το απόφθεγμα της λαϊκής σοφίας: *Ο μεγαλύτερος εχθρός του καλού είναι το καλύτερο.* Έτσι δεν προσπαθήσαμε να σιγουρέψουμε τα βέβαια κέρδη (Δυτική, Ανατολική Θράκη κλπ), αλλά το ενδιαφέρον μας συγκεντρώθηκε στα αμφιλεγόμενα κέρδη· στο ρόλο της Ελλάδας ως τοποτηρητή στην περιοχή της Σμύρνης, με προοπτική τη μελλοντική (μετά από 5 έτη και κατόπιν δημοψηφίσματος), προσάρτηση της στην Ελλάδα. Η επιλογή αυτή, ικανοποιούσε μεν τους συναισθηματικούς πόθους των Ελλήνων, αλλά είχε ευνόητες μεγάλες δυσχέρειες, που είχαν επισημανθεί από πολιτικούς και στρατιωτικούς, με ποιο γνωστό τον Ιωάννη Μεταξά.

Αναλυτικότερα τα γεγονότα έχουν ως ακολούθως: Τον Μάιο του 1919, μετά από απόφαση των συμμάχων (Αγγλίας, Γαλλίας, Ιταλίας, ΗΠΑ), η οποία αποτέλεσε όρο της υπογραφείσης τον Αύγουστο του 1920 συνθήκης των Σεβρών, η Ελλάδα έστειλε στρατό στη Σμύρνη, με σκοπό/εντολή των συμμάχων, την αστυνόμευση της Σμύρνης και μιας σχετικά μικρής περιοχής, μέχρι να καθοριστεί η οριστική τύχη της.

Ο Ελληνικός στρατός έτυχε θερμής και ενθουσιώδους υποδοχής από τους Έλληνες που ζούσαν στην περιοχή της Σμύρνης εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια. Ο ενθουσιασμός αυτός γέννησε πρώιμες προσδοκίες στην Κυβέρνηση, όπως φαίνεται και από την απόφαση της να ιδρύσει Πανεπιστήμιο στη Σμύρνη, αναθέτοντας την

οργάνωση της ίδρυσης του, στο διάσημο Έλληνα μαθηματικό Καραθεοδωρή. Υπενθυμίζεται ότι το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε αργότερα, το 1925.

Αποτέλεσμα: Τα κόμματα και οι πολίτες, αντί να αγωνισθούν όλοι μαζί για την οριστική παραλαβή και διασφάλιση των κερδών από τον πόλεμο, άρχισαν να μαλώνουν για το εάν η αποδοχή και η διασφάλιση των κερδών συνέφερε την Ελλάδα!!! Πολιτικοί και πολίτες χωρίστηκαν σε δύο ομάδες· στους Βενιζελικούς που ήθελαν τη μεγάλη Ελλάδα και στους Βασιλόφρονες που ήθελαν τη μικρή και έντιμη Ελλάδα. Κάτι ανάλογο με αυτό που επιχειρείται να γίνει και σήμερα· να διχασθεί η Ελλάδα σε μνημονιακούς και αντιμνημονιακούς.

Το επιχείρημα που οι Βασιλόφρονες χρησιμοποίησαν για να πάρουν τη ψήφο των πολιτών και να γίνουν κυβέρνηση, ήταν η ανάγκη επιστροφής στην πατρίδα των στρατιωτών που πολεμούσαν πέρα από τα σύνορα του Ελληνικού κράτους. Αυτό το επιχείρημα συνοψίσθηκε στο σύνθημα του κόμματος των βασιλοφρόνων: ΟΙΚΑΔΕ.

Με όχημα το ΟΙΚΑΔΕ η αντιπολίτευση του Βενιζέλου κέρδισε τις εκλογές της 1^{ης} Νοεμβρίου 1920 και ανέλαβε την κυβέρνηση της χώρας. Όμως αντί να πραγματοποιήσει το Οίκαδε που υποσχέθηκε, έπραξε τα ακόλουθα, που είναι τα εκ διαμέτρου αντίθετα των προεκλογικών υποσχέσεων της: (1) Αύξησε το στρατό, περίπου τον διπλασίασε, που ήταν στη Σμύρνη και (2) Με μονομερή απόφαση της (χωρίς συμφωνία με τους συμμάχους) προέλασε πολύ πέραν της περιοχής που οι σύμμαχοι και η συνθήκη όριζαν· προέλασε μέχρι το Σαγγάριο ποταμό, 40 χιλιόμετρα έξω από την Άγκυρα.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν είναι γνωστά και έχουν τον τίτλο: Μικρασιατική Καταστροφή. Ο όρος καταστροφή χρησιμοποιείται για πρώτη φορά στην τριών χιλιάδων ετών ιστορία των Ελλήνων.

Η Νομοτέλεια της Ιστορίας και τα διδάγματα του Οίκαδε

Η άποψη ότι η γνώση των πραγματικών γεγονότων του παρελθόντος (της αληθινής Ιστορίας), οδηγεί σε αξιόπιστες προβλέψεις των

γεγονότων του μέλλοντος, είναι γνωστή σαν το δόγμα της νομοτέλειας της ιστορίας. Στη λογική του νετερμινισμού (αιτιοκρατίας), το δόγμα αυτό είναι το αυτονόητο συμπέρασμα ότι: «ίδιες αιτίες δημιουργούν ίδια αποτελέσματα». Να θυμίσουμε ότι ένας από τους μεγάλους υποστηρικτές αυτού του δόγματος είναι ο Θουκυδίδης που διακήρυξε ότι «*Πρώτο καθήκον του Ιστορικού είναι να αναζητεί την αλήθεια με πείσμονα επιμονή*». Προφανές ότι το δόγμα της νομοτέλειας ισχύει μονό για την Αληθινή Ιστορία.

Με τις δυνατότητες ενός πολίτη που οι γνώσεις και εμπειρίες του δεν ανήκουν στον τομέα των «*καθ' ύλην αρμοδίων επιστημών*», προσπαθήσαμε να αναζητήσουμε τα πραγματικά γεγονότα, τις αληθινές πράξεις και όχι τον κρυφό σκοπό αυτών των πράξεων. Αυτό έγινε γιατί όπως γράφει ο Καζαντζάκης, οι άνθρωποι κρίνονται μόνο από τις πράξεις τους, ενώ οι θεοί από τον κρυφό σκοπό των πράξεων τους, που ουσιαστικά σημαίνει ότι οι θεοί δεν κρίνονται. Σήμερα οι πολίτες/οπαδοί κάποιου κόμματος, κρίνουν από τον κρυφό σκοπό των πράξεων τους, όχι τους θεούς, αλλά τους πολιτικούς των οποίων είναι οπαδοί!!.

Με τέτοιες σκέψεις και με τις δυνατότητες του απλού πολίτη, καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι οι δεσπόζουσες αιτίες της Μικρασιατικής Καταστροφής ήταν: (1) Η αντίφαση μεταξύ, της υπόσχεσης του Οίκαδε και των πράξεων διότι αυτή κατέστρεψε τη συνοχή των πολιτών και την εμπιστοσύνη τους στους κυβερνώντες και (2) Οι μονομερείς πράξεις (πράξεις αντίθετες με τις αποφάσεις των συμμάχων), που οι σύμμαχοι τις αντιμετώπισαν με ιδιοτέλεια, αυστηρότητα και αλαζονεία· με την αλαζονεία του μεγάλου και ισχυρού.

Συνειρμοί – συμπέρασμα

Σήμερα βιώνουμε καταστάσεις σαν αυτές που προαναφέρθηκαν ως δεσπόζουσες αιτίες της καταστροφής. Βιώνουμε: (1) Την αντίφαση μεταξύ προεκλογικών υποσχέσεων – πράξεων που έχει μεγαλύτερη ένταση και εύρος από αυτή του Οίκαδε γιατί περιλαμβάνει, κατάργηση των μνημονίων, κατάργηση του ΕΝΦΙΑ,

αύξηση των βασικών μισθών, αύξηση ... (2) Την θεώρηση των μονομερών πράξεων ως γενναιότητα και εθνική αξιοπρέπεια. Ευτυχώς σήμερα, οι μονομερείς πράξεις έχουν περιορισθεί σε ρητορείες και έτσι η «νομοτέλεια της ιστορίας», είναι μεν προ των θυρών, αλλά δεν έδρασε.

Μακάρι οι πολιτικοί και οι πολίτες να πιστέψουν στη νομοτέλεια της ιστορίας, να διδαχθούν από την ιστορία του Οίκαδε και να αποτρέψουν μια δεύτερη καταστροφή.

Μακάρι οι πολίτες να πιστέψουν ότι νομοτελειακό αποτέλεσμα του λαϊκισμού είναι η καταστροφή, ανεξάρτητα αν ο λαϊκισμός είναι δεξιός, όπως συνέβη με την κυβέρνηση του «Οίκαδε», ή είναι αριστερός, όπως συμβαίνει σήμερα με την κυβέρνηση του «Με ένα Νόμο και ένα άρθρο...».

Πηγή: [Ψηφιακή Άμεση Δημοκρατία, dd-democracy.gr](http://dd-democracy.gr)

Φωτογραφία: pixabay.com